

**Dispvtationvm De Censvris In Commvni,
Excommvnicatione, Svspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

Sectio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

DISPVTATIO XXVI.

Temp. ordin. in 6. Similiter inferiores clerici inter- A
dun, si sacerdotes sint, suspenduntur ab officio
sacerdotali absolute, vt in cap. Sane 2. de Offic.
Delegat. & capite secundo, eod. tit. in 6. interdum
vero solum à celebratione Missæ, aliquando vero
solum à munere confitendi, & sic de aliis. Atque
eodem modo fieri contingit in suspensione à iuris-
dictione, nam in Clementina 2. de Aetat. & qua-
lit. delinquens priuatur voce in Capitulo, quæ ad
iurisdictionem reuocatur: aliquando vero suspen-
sio fertur tantum à collatione beneficiorum cap.
graue nimis de præbendis, & cap. vnico, Sede vacante
in 6. & ita de aliis actibus. Item aliquando suspen-
ditur quis similab vñsi partiali iurisdictionis; & or-
dinis, vt in dict. cap. 2. de Translat. Episcop. à conse-
cratione, & confirmatione Episcopi, ex quibus con-
secratio actus ordinis est, confirmatio iurisdictionis. B
Idem innuenire licet in suspensione à beneficio. Ali-
quando enim est totalis in sua specie, vt cum abs-
olute fertur suspensio à beneficio, vel beneficis: ali-
quando partialis, vt cum fertur suspensio tantum à
quotidianis distributionibus, vel dimidia parte
fructuum, &c. huiusmodi enim formula seu modi
ferendi hanc suspensionem frequenter lunt in iure,
cap. Nibil, de Elect. cap. General, eod. tit. in 6. Clement.
2. de Aetate & qualit. & aliis; quas omnes
formas suspensionum in sequentibus explicabi-
mus.

Ex hac ergo suspensionum varietate colligere in primis possumus, suspensiones totales ab officio, vel a beneficio in suis ordinibus maiores recte appellari; partiales tamen respectu earum posse minores vocari: & ita posset explicari distinctio data. Tamen quia inter partiales quædam sunt, quæ, licet respectu totalium sint minores, tamen simpliciter sunt magna & graues ut per se notum est, ideo hoc etiam sensu non placet prior distinctio, quia illo modo nulla est pars, quæ non possit in maiorem, & minorē dividendi; &c. quæ dicitur minor respectu vnius, erit maior respectu alterius. Vt ergo illa divisione aliquius momenti sit, termini illi absolute, & non respectu, tantum accipi debent, sicut accipiuntur in excommunicatione maiori, & minori.

16
Et ideo vterius considerare oportet non esse in
iure censuram aliquam suspensionis habentem de-
finitos effectus, & quasi certam essentiam, & definiti-
onem intra cuius limites suspensio minor dic-
atur, & omnis alia maior sit, sicut contingit in excom-
municatione maior, & minori: Quapropter in hoc
sensu fatendum est, diffusione hanc non ita habere
locum in suspensione, sicut in excommunicatione.
Nihilominus tamen vterius considerari potest, in
tota latitudine suspensionum partialium aliquas esse
que prudenti existimatione leues peccata censeri de-
bet, vel quia sunt de minimis functionibus, aut
prouentibus, vel quia pro tempore breui imponun-
tur. Sicut olem excommunicatio minor non vide-
tur habuisse eam formam certam quam nunc habet:
sed multipliciter etiam modi priuandi vsu sacramen-
torum, & tunc non poterat excommunicatio minor
distingui a maiore ex forma prascripta a iure, sed ex
peccata grauitate, & lenitate, prudenti arbitrio: sic
ergo nunc de suspensione dicere possumus. Estque
non contemnenda regula, vt omnis suspensio, qua-
non nisi propter peccatum mortale ferri potest,
maior dicatur; illa vero minor, ad quam incurrere
dam venialis culpa posset sufficere: quod enim den-
tur illi duo gradus suspensionum, infra constabit
quod vero illis recte accommodentur illa nomina;
maior, & minor, ex terminis ipsiis, & ex proportio-
ne atque pars videtur per se satis manifestum. In hoc
ergo sensu potest diffusio admitti, que ab ali-
quibus auctoribus tradita est, quam-
uis a nullo fuerit in hoc sensu
declarata.

DE Ratione suspensionis in genere, vel simpliciter latè, nihil dicere necesse est, quia explicatio suspensionis ab officio, & à beneficio, cætera constant: harum autem rationes, declaratis earum effectis, cognoscuntur: & ideo in hac & sequenti disputacione hoc prestabimus: breuiter enim id fieri potest, quoniam in his, quæ de excommunicatione diximus, fere omnia, quæ huc spectant, tractata sunt, eo quod excommunicatione maior (ut dixi) suspensionem ab officio, & beneficio quasi materialiter includit. Quoniam vero diximus suspensionem ab officio & totalem, & partialem esse, prius effectus totalis suspensionis declarabimus: postea de partiali facile diceamus.

SECTIO I.

Vtrum Suspensio ab officio simpliciter lata priuilegia
omni uis uordinis, & iurisdictionis
sp. ritualis.

zione distingui, quia non priuatur vsu solum quod probatur, quia suspensio ab officio, ex vi verborum ad debitum, alias, si de facto sic suspensus exerceat iurisdictionem, & factum teneret, licet male fieret, quod falsum est: priuatur ergo vnu quoad ipsum ius, id est, priuatur iure, & potestate vtendi iurisdictione: ergo priuatur iurisdictione ipsa, & consequenter etiam officio, quod solum in tali iurisdictione consistit.

Resolut.

Nihilominus respondet etiam tunc non priuari aliquem officio propter solam suspensionem, sed vsu eius. Potestque hic non incommoda applicari distinctione de iurisdictione in habitu, vel in actu qua Nauarrus & alii in materia de confessione vtuntur. Dicemusque, suspensionem hanc priuare iurisdictione in actu, non in habitu; officium autem hoc consistere in iurisdictione in habitu, & non tantum in actu, ac propter eas suspensionem non priuare hominem tali officio, sed vnu eius. Declaratur, quia tale officium consistit in deputatione talis per longum ad tale ministerium per potestatem superioris facta: haec ergo deputatione integra manet, nec revocatur statim, propterea quod talis persona suspendatur, sed manet impedita, ne exerceri possit; & ideo dicitur manere in habitu, quasi in radice, tolli vero in actu, sed quoad vnum. Confirmatur, quia ablata suspensione, idem officium perseverat, & exerceri potest, ablata noua concessione: ergo signum est prius non fuisse revocatum, sed solum impeditum quoad vnum. Nec enim dici potest per absolutionem suspensionis iterum officium concedi, quia sepe potest à suspensione absoluere, qui nō potest tale officium committere. Qua ratio ad quodlibet officium Ecclesiasticum applicari potest. Imo in officiis etiam secularibus constat, licet suspendatur aliquis ab officio non statim illo priuari: suspensio ergo ab officio vi sua non priuat officio ipso.

Suspensio ab officio simpliciter lata, quem effectum habeat.

Conclusio.

Ecunda Regula est, Suspensio ab officio absolucionis, ac munera Ecclesiastici, quantum persona capax est. Hanc ultimam particulari addo, quia, cū suspensio in priuatione morali consistat, non potest habere locum nisi in subiecto capaci: hoc enim est de ratione priuationis; & ideo nemo potest suspendi ab eo casu, cuius potestatem non habet; satis enim ille per se suspensus est, vel potius negatus tali vsu: ac propterea dicebamus supra censuram hanc clericorum propriam esse, quia illorum sunt propria Ecclesiastica officia, à quibus haec censura suspendit. Sicut ergo laicus, quia officium Ecclesiasticum non habet, suspendi non potest; ita si clericus ordinem habet & nō iurisdictionem, quamvis simpliciter ab officio suspendatur, priuabitur vsu ordinis, non vero iurisdictionis, & à conuerso, si clericus solius prima censura iurisdictionem haber Ecclesiasticam, & simpliciter ab officio suspendatur, priuabitur vsu iurisdictionis, non vero ordinis. Neque erit inconveniens, quod eadem censura suspensionis in plures lata, in uno habeat plures effectus, etiam si fortasse eadem sit culpa, quia illud est per accidentem ex parte subiecti, & ad indicem petrinabit arbitrio suo in illo poenam augere alio modo: quo ille sit capax, si expediens fuerit. Adi vero potest, tadi caliter faltem semper impeditre hanc suspensionem vnum omnium ordinum; ut in sequentibus magis declarabimus.

Regula ergo sic expposita communis est ex Diuino Thoma quæsione vigesima prima. Additionum, articulo tertio, Innocentio, Abate, & alii capite; Cum dilectus, de Consuetudinib. & Sun. anistis. Et

4
Sudeten
conclusio.
D. Thom.
Innocent.
Abbas.

non coarctatur ad aliquam officij Ecclesiastici partem: ergo comprehendit totum. Antecedens patet, quia verbum illud, *ab officio*, indifferens est, & si eius ad æquatum significatum sumatur ut totum quoddam integrum, illud constat ex variis potestatibus ad plures actus Ecclesiasticae functionis, tanquam ex partibus: si vero sumatur ut totum vniuersale, comprehendit sub se per modum specierum varia officia ordinis, vel iurisdictionis. Atque hinc probatur consequentia: nam, qui absolve prohibet totum, prohibet omnes partes eius, & qui negat genus, negat omnes species eius: sed suspensio ab officio includit priuationem, vel probationem executionis officij absolute sumpti per modum cuiusdam totius seu cuiusdam generis: ergo.

Vnde infertur eum, qui ab executione officij suspensio est, si, durante suspensione, se ingesserit diuinis, irregularem ferri, ca. i. de Sent. & re iudic. in 6. v. b. ex discursu textus constat, per verba illa, *Ab executione officij*, principaliter ibi ferri suspensionem ab vnu iurisdictione, & tamen ex subiecta poena irregularitatis constat, etiam includi sub illis verbis suspensionem ab vsu ordinum: nam, ut infra dicens, suspensio non incurrit irregularitatem, nisi quando suspensio ab ordine, diuina celebrat: quod etiam satis significant illa verba: *Si ingessit se diuinis*: quia magis explicantur in cap. primo vers. Caneant, de Senten. excommunic. in 6. ibi. Si contigerit ei se suspensio (scilicet à diuinis officiis) diuina officia ex quacumque iurisdictione non effugient iuxta canonicas sanctiones. Diuinis enim se ingenerat in presenti materia, non est diuina recipere: nam propter hanc causam non incurrit irregularitas, arg. cap. vlt. de Cler. excommunic. minist. & late datum est supra de censuris in communis: est ergo diuina facere: ut vero diuina facere potestatis ordinis est, ergo suspensio ab officio suspensionem à iurisdictione, & ordine comprehendit. Quod etiam insinuat in cap. 2. de Cleric. excommunic. minist.

Contra hanc vero assertionem sentit Gloss. in cap. Audiuimus, 24. quæsione prima. Alii enim, per hæc verb. *suspensionis ab officio*, solum significari suspensionem ab ordine, non vero à iurisdictione, vel alia Ecclesiastica administratione, ita vt illa particula, *ab officio*, non simpliciter totum genus officij Ecclesiastici comprehendat, sed quasi per Antoniam officium diuinum, quale est omne officium ordinis, significet. Huius autem opiniois illius particula, *ab officio*, nullum affer fundamentum, nec textum quo satis ostendat hunc esse modum loquendi, aut sensum in iure visitatum, nam licet in dict. cap. 1. de Re iudicata in 6. supponatur, suspensio ab executione officij esse suspensum à diuinis officiis: non tamen inde colligi potest, esse à solis iurisdictionibus, neque ex alio textu id probari potest. Imo, cum illa suspensio feratur contra iudicem, qui contra conscientiam, & iustitiam in grauamen alterius partis aliquid in iudicio fecerit, manifestum videatur, ut poena culpe respondeat, ac proportionata sit, illam suspensionem primo ac per se ferri de officio iudicandi: nam in eo, in quo quis deliquerit, puniri maxime debet.

Alii etiam dixerunt per verbum, *Ab officio*: non suspendi aliquem à toto officio Ecclesiastico, sed ab aliqua parte eius, non tamen semper ab eadem determinate, quia vox id non admittit, sed ex subiecta materia legis, seu ex causa propter quam talis suspensio imponitur, ita ut pro diueritate materie, vel cause diuersa sit determinatio, ex illo principio quod poena accommodatur culpe. Ut verbi gratia, in c. 2. de Solutionibus, prohibetur, ne quis audeat cap. 1. dict. Ecclesiast. fibi commissam alienis debitis grauare, latit. vel

Vel obligare, & subditur. Si quis contrapräsumperit, ab administratione temporali, & spirituali, noverit se suspensum, nam ex illa causa videtur illa suspensio solu- esse ab administratione illius Ecclesiae, quam quis grauauit, nam in illa administratione quis punitur, in qua deliquerit: argumento Extrauag. Ambitiose, de Reb. Eccl. non alien. inter communes ibi: A regimine & administratione sua Ecclesia, vel Monasteriis, cui præsiderit in temporibus, & spiritualibus, sit eo ipso suspensus. Sed hoc impugnatur satis ex dict. c. primo de Sent. & re iudic. in 6. nam, iuxta prædictam expositionem, cum ibi feratur suspensio ab executione officij, limitanda estet ad officium iudicandi, & ad vñum iurisdictionis Ecclesiastice in foro cõtentioſo: nam feratur in eos, qui tali iurisdictione in iudicis male vtū- tur. At cõstat, ut supra notauimus, esse etiam ab ordine, ergo non est vera illa regula. Et ratio est, quia licet culpa veretur tantum circa vñam materiam, mereri potest poenam generalem, & quæ plures ma- terias complectatur. Nam per excommunicationem maiorem aliquis priuatur multis bonis & quâuis for- tasse in vno tantum deliquerit. Imo sepe materia suspensionis talis est, ut ex illa sumi non possit vñum determinatio, ut si quis propter adulterium, vel aliud simile crimen ab officio suspendatur: ergo quâuis propter prauum vñum alicuius officij suspensio feratur absolute ab officio, non sequitur determina- tio ad vñum illius officij.

8. Regula ad deponen- tam quan- do suspensio habet in- terv. legi. Sunt tamen verba legis attente consideranda, vi intelligatur, an sententia, seu suspensio ita referatur ad facti narrationem, ut inde determinetur, ut si dicatur at tali officio, vel quid simile; sicut in illa Extra- uagant. Ambitiose, dicitur, Sua Ecclesia, vel Monasterium cui præfuit, &c. Item est ponderandum, an addatur verbum limitans ex sua significacione ipsum officium, ut in dictis iuribus cum ponitur suspensio, ab administratione in spiritualibus, & temporibus, plane fit limitatio, nec fit suspensio a toto officio, non enim ex vi illorum verborum suspenditur quis a celebrazione Missæ, quæ non solet dici administratione, sed suspenditur ab his, quæ iurisdictionem, aut quâuius iurisdictionem, seu ius aliquid administrandi requirunt. Quando autem omnibus verbis recte per- pensis, nulla sit expressa determinatio, sed simpliciter ab officio fit suspensio: Tū totalis est tam ab o- mini ordine, quam ab omni iurisdictione, & Ecclesiastica administratione. Addendum vero hic est, hanc suspensionem ab officio, licet non priuet officio iam obtento vt dixi, impedit tamen, ne aliud simile suscipi possit. Argum. cap. vltim. de Cler. ex- comm. ministr. & omnium, quæ de simili effectu ex- communicationis diximus: nam quoad hoc eadem estratio de suspensione ex sententia omnium & ex iuribus ibi citatis, quod in sequentibus amplius ex- ponemus.

Ad qua loca extendatur suspensio ab officio simpliciter lata.

9. Supensio hic impf. li- nea cõficiam- ditione & cõ- gnat. Cõfici. A Tque hinc colligitur quod diximus de suspen- sione ab officio respectu parium eius intelligendum parti modo esse, & propter eandem ratio- nem respectu circumstantiarum eius, præsertim loci & temporis, quæ in his rebus moralibus maxime considerantur. Itaque, si suspensio ab officio feratur absque loci determinatione, vñiuersaliter pro quolibet loco ferri intelligenda est: sicut enim excommunicatus in vno loco, est excommunicatus vñique, ita suspensus in vno loco, si simpliciter sus- pensus sit, vñique erit suspensus. Cum enim dicitur, in vno loco, (ut illa communis locutio semel explicetur) non est intelligendum obiectum sed effectum,

A id est, ab Episcopo, seu prælato vnius loci, tamen censura, non respicit illum tantum locum, sed quemlibet, & sic dicemus obiectum respicere omnem locum, ut recte docuit Gloss. in cap. Pastorius, §. Verum, *Gloss.* verb. *Substrabuntur*, de Appellat. & ibi Abbas num. 20. & Decius num. 9. Et probatur, quia certum vi- detur posse prælatum, seu Episcopum subditum sus- pendere ne alicubi celebret, vel confessiones audi- at, &c. ergo si absolute suspendit ab officio, & nul- lam loci limitationem adhibet, vñique suspendere censetur, quia verba simpliciter prolatæ hoc præ se ferunt: & nonnulla est ratio adhibendi determina- tionem ad hunc locum, potius quam ad alium. An- tecedens patet, tum a simili de excommunicatione, tum etiam, quia potest tale esse delictum ut merea- tur totam hanc suspensionem, & prohibitionem, tum præterea, quia potest quis esse indignus tali ad- ministratione pro quolibet loco, vel quia est ine- pitus, vel infamis aut iniustus: ergo ad bonum Eccle- sia regimen necessarium est, ut possint prælati sim- pliciter, & pro omni loco huiusmodi homines sus- pendere. Dices, Nullus, qui limitata iurisdictio- nem habet, potest extra illam operari, c. 2. de Con- fessionib. in 6. Respondetur, directe, & per com- munem legem, vel statutum, non operari quempiam extra territorium suum, de qua refermo est in di- tricto cap. 2. & eodem sensu dicitur in l. 2. de Iurisdict. um obligare non per se, non per simili- tatem, Cap. 2. de Conf. expo- nitur.

C immediate respiciunt personas, bene potest aliquis præcipiendo, aut iudicando intra territorium, ob- jectum, & mediate se extendere extra illud, imponen- do suo subditu præceptum, quod teneat ut implere, etiam si extra territorium vagetur, ut in superiori- bus, tractando de censuris in communis, declarauit, vel etiam imponendo poenam, quæ ipsi quasi inha- reat, & illam secum ferat, quoconque tendat, sicut de excommunicatione diximus, & de depositione dicitur in ca. Si quis presbyter. 7. q. 1.

D Quidam vero hanc regulam limitant ad illam suspensionem, quæ est ab vñu ordinum, quia, cum hic vñus per se non respiciat hunc vel illum locum, ne ab illo pendas, qui simpliciter ab ordine suspen- ditur, sine dubio vñique suspensus est. Secus tamen existimare in Suspensione, quæ est ab aliis officiis, vel ministris Ecclesiasticis, quæ vñus ordinum non requirunt, ut est vñus iurisdictionis foro cõtentioſi, electio, & similia: nam in his quâuis Episcopus sim- pliciter suspendit subditum ab officio, non pugnat posse illum prohibere, quominus in alio Episco- patu possit esse iudex, ieu Vicarius Episcopi, v. g. aut ne possit eligere, aut habere officium Custodis, aut alijs similiis administrationem rerum Eccle- sia, quia hæc videtur respicere commodum, aut v- tilitatem talis loci, aut territorii: ideoque prohiberi quidem possunt à particuliari Episcopo intra suum territorium; non vero extra illud. Sed hoc in pri- mis non procedit in vñiuersali Episcopo, seu Pon- tifice Summo, quia iurisdictionem habet in vñiuer- sam Ecclesiam, & eius commodum directe, ac per se respicit: ideoque in suspensionibus iuris communis, quæ Papales sunt, & in omnibus aliis, quæ à Summo Pontifice quacunque ratione feruntur, absolu- te & sine limitatione procedit regula posita. In his vero, quæ feruntur ab aliis Episcopis, dicta senten- tia probabile est.

Tamen, quia hæc censura non sunt consideranda, ut pura prohibitions, seu præcepta imposta à pri- uatis Episcopis, sed vñiabilitates, ab Ecclesia in- fluitur; ideo probabilis existimo, à quoconque imponatur suspensio ab officio simpliciter prolatæ, habere eandem vim quoad loci vñiuersitatem. Quia est censura eiusdem rationis, & licet applice- tur per potestatē, & iurisdictionem particularē, ta- men obligat, & suspendit ex vi institutionis sive, que

ab vniuersali potestate manauit. Sicur supra ex-
communicatione diximus, de qua, & de suspensi-
o ne quoad hoc eadem est ratio: nam alias etiam dicen-
teret excommunicatio quoad suspensionem ab of-
ficio quam includit, & quoad iurisdictionem vel
ministerium, non obligare vbiique quando ab E-
piscopo priuato fertur: Quod si Episcopus potest i-
bi obligare pro quoconque loco, quia non quomo-
dumque prohibet, sed imponendo censurā euro
non idem dicendum erit, de censura suspensionis?
Potestque à simili explicari ex I. Ex ea causa, s. de
Postulando, vbi prohibitus à Prætore prouincia ne
postulet, dicitur extra illam prouinciam posse po-
tulare, nisi ex tali causa prohibitus sit quæ infamia
irrigat; ideoque ius postulandi pro omnibus locis
anferat: Quod ergo ibi dicitur de infamia, hic ego
ad censuram applico, hæc enim per se ius auferit, vel
suspendet pro omni loco, & ideo etiam si à particu-
lari Episcopo imponatur, eandem vim habet. So-
lum occurrit adverendum, ticer quis habens offi-
cium, in vno tantum loco proxime ibitantum sus-
penderit: tamen quia suspensionis ab officio impedit
ne illa durante, possit quis nouum Ecclesiasticum
officium recipere, ideo ex hac parte vbiique suspen-
dit à tali officio, quando simpliciter fertur, vt di-
ctum est.

A nis. Alia cōditio est, vt culpa digna suspensione per-
petua, quia pœna presumitur iusta, ideoque culpa
non excedere. Imo si res fuerit dubia (ait Panorm.)
iudicanda est temporalis, quia pœnas semper fau-
rabilius interpretanur. Tunc ergo censuræ ablo-
cate imponi suspēcio, vt duret quamdiu iudex pru-
dentia arbitrio aequum esse iudicauerit. His ergo cō-
currentibus, ratio assertioñis est evidens, quia talis
suspensiō non habet terminum ex verbis legis, vt
supponitur, nec ex causa, quia supponitur digna
perpetua suspensione, vnde ergo habebit? vel cur
hunc terminum potius quam alium? Aliunde vero
lex vel præceptum absolute latum durat donec re-
tinetur: & iudex ac lex presumitur imponere cō-
dignam pœnam: ergo. Dices: Eo ipso quod lex vel Obiectu,
iudex virtutis verbo suspensionis, excludit perpetua-
tatem, alias iam non ester suspēcio, sed depositio.
iuxta G. oIslam in cap. Si quis, 83. dist. Antonin. tract.
de censur. immol. & alios in capit. Dum D. latus, de
Consuetud. Dico tamen illam non esse perpetuam
potuisse, sed negatiue (vt supra declarau. & in hoc
differre a depositione (vt infra latius dicam.) Non
enim excludit spem dilatationis, & ideo virtute in-
cludit conditionem, donec per superioris indulgen-
tiam tollatur.

Secus vero est si ad certum tempus feratur, vt se-
14

Suspensio ab officio simpliciter lata quantum duret.

15
Conclusio.

Innocent

Abbas.
Gloss.

Limitatur
primo con-
clusio.

Eodem modo iudicandum est de circumstantia temporis, seu de dure datione suspensions. Nam, si suspensio proferatur absque tempori limitatione, semper durat: donec afferatur ab habente potestate. Ita docent communiter Doctores. Innocentius in cap. Cum bonze, de Acta, & qualitat. c. Ad hoc de appellatione, num 4. capit. Ex literis de Constitutione, vbi etiam Abbas & ibidem Glorla in capit. Si eutens, de Constitutione. Qui authores loquuntur de suspensione lata per sententiam hominis: est autem eadem ratio de lata à iure, quamvis raro ita feratur. Adhibent autem duas limitationes. Una est, sententia fit definitiva, quia tota causa determinatur; quia interlocutoria non censetur sufficiens, eo quod tam gravis peccata non debet tamen facile imponi: tunc ergo tacita censetur inesse conditio à iudice subintelligens. Vtque ad beneficium meum, durabilitate ad summum quamdiu Index in suo officio durauerit, nisi ante illam abfulerit: argumentum. I. v. 5. f. de Po-

rentis pendens ut donec aliud disponuero, vel quid si- De sump-
mile,

SECTIO II.

Quale peccatum sit violare suspensionem ab officio,
quantumque talis actio valeat.

Prinципio certum est graviiter peccatum reum, qui dum suspensus est ab officio, aliquid officii Ecclesiastici exercet. Probatur, quia est in uniussum prohibitus, ut ostensum est: est autem haec promulgatio de regrauis ex suo genere, ut constat: ergo ex suo genere transgresio Ecclesiastici praepedit peccatum est in mortiferum. Et confirmatur, nam propter hanc causam in communicatio in sacris est ex suo genere peccatum mortale in excommunicatus, quia materia illa gravis est, à qua excommunicatus est prohibitus, & suspensus per cenitam Ecclesiastica. Eadem autem ratio est in praesenti, nam usus Ecclesiastici munieris sacramentum quid est: & per hanc censuram graviiter interdictum: ergo. Atque hoc modo potest hæc veritas confirmari ex c. Sacris, de iis, quævi & per argumentum a fortiori ex c. vlt. de Cler. exc. minist. Item confirmatur ex gravius pœna, quæ in iure pro hac transgressione imponitur, de qua statim dicemus. Aduero tamen hoc non procedere de officio canonico priuatum recitando, nam hoc est merum onus, non honor, & illud non tollitur per pœnam, sicut in simili diximus de excommunicatione; est enim hic eadæ ratio: ut notauit Gloss. vlt. in c. Presbyterum, 28. d. Syl. verb. Irregularitas, n. 15. Abb. in c. 2. de Cler. excom. minist. Decim. in c. Apo- stolica de exceptione.

Acta à suspenso validane sint.

Statim vero inquiri poterat, an acta ab huiusmodi suspensi valida sint. Sed hæc dubitatio eodem modo expedienda est, quo similem de excommunicatione relolumus. Aut enim quæ à suspensi aguntur, sunt actus solum ordinis, qui ad suum valorem iurisdictionem non requirunt; aut sunt actus potestatis iurisdictionis, sub qua (ut hoc semel admoneam) comprehenduntur potestas eligendi, & similes, sicut in rigore iurisdictionem inclinant, sive aliquod æquivalens ius ab hominibus concessum, & auferibile. Actus igitur ordinis validi sunt (excepta absolutione sacramentali, quæ ex iurisdictione pendet) quia Ecclesia non potest impedire valorem horum actuum, si debita materia & forma à ministro habente potestatem ordinis vera intentione applicentur, ut sive in superioribus ostensum est. At vero, si actus sunt tales, ut iurisdictionem postulat, per se loquendo, invalidi sunt, quia suspensus priuatus est actuali iurisdictione, ut supra declaratum est, & iuria, quæ supra attulimus ad hoc probandum de excommunicatione: expressius de suspensiōne loquuntur. Dixi autem, per se loquendo, propter regulam saepe traditam, quod si suspensus sit occulatus, & ab Ecclesia communiter toleretur in publico ministerio seu officio, acta eius valid, quia Ecclesia supplex defecit propter communem bonum. Vbi etiam aduertere oportet Extrāug. Adiuvanda, in hac etiam censurā locum habere: tiam & generaliter dicit ratione alius sententia, aut censuræ Ecclesiastice: & specialiter addit: aut suspensionis; aut prohibitionis à iure aut ab homine generaliter promulgata. Quapropter, si suspensus non est specialiter denunciatus, quamvis quod se prohibitus sit, ne in officio suo ministret & ideo peccet; si id faciat per se, aut ex se; tamē quod ad alios non est priuatus iurisdictione: sicut de excommunicatione supra dixi. Item, quia alii possunt ab huiusmodi suspensiōne non denunciato hos actus postulare v.g. absolutionem sacramentalem, vel absolutionem ab excommunicatione, vel aliquid simile.

OO per-

Suspensus non denunciatus potest licite actus iurisdictionis exercere.

pertinens ad iurisdictionem fori contentioſi: ergo potest suspensionis valide hos actus exercere: alioqui nullius momenti eſſet concessio illius Extrau. ergo retinet iurisdictionem necessariam ad valorem actus. Vnde vltius ſequitur huiusmodi suspensionis non ſolum valide, ſed etiam licite huiusmodi actum exercere, quando ab ſolui non potest, & ipſe non ſeingerit, ſed aliud ab ipſo exigit debitum, ut ſi Parochus eius ſit, vel certe ſi vere indiget eius miniftrio, & in eo ſatori recipiens, non exercens conſultatur: quod eodem modo intelligendum eſt, quo ſimilem doctrinam de excomm. declarauimus.

Quam poenam incurrat, qui suspensionem violat.

Conclusio. **H**ic vero quæſtione, alia eſt annexa, quam poenam incurrat suspensionis ab officio miniftrando in illo. Ad quam dicendum eſt huiusmodi suspensionis ab officio ſi actus ordinis ante absorptionem exercet, irregularem fieri: aliam vero poenam, aut censuram, ipſo facto non incurre: Si vero actum ſolius iurisdictionis usurpet, nullam habere poenam ſpecialiter ipſo iure impoſitam, ſed arbitrio iudicis puniri debere. Prima pars conſtat, c. i. de Sent. excomm. eodem, & ex cap. Si quis, Epi. copus in concilio, & cap. Si quis Episcopus damnatus, 11. q. 3. Ex quibus iuribus colligere licet, tam ſuspensionum à iure, quam ab homine incurre canderi irregularitatem, quia de ſuspensione à iure loquuntur decretum citatum ex libr. 6. de ſuspensione vero ab homine canones Decreti, &c. I. cui, de Sent. excom. in 6. generatim & abſtracte loquitur: quare omnem ſuspensionem comprehendit. Eſtque vtriusque ratio eadem, quia eſt censura eiusdem ſpeciei, diuerſa enim cauſa eſcienſ non mutat ſpeciem, per ſe loquendo. Incurret autem hanc poenam etiam ille, qui nominatim non eſt denunciatus suspensioni, ſi violet censuram, quia quoad ipſum integrum manet ius, quo hæc irregulartas lata eſt, ut eſt communis ſententia, de qua videri potest Abbas in c. Sunt, de Cohabit. cler. & mulier. Exculpatum autem ab irregulartate, quoties excusatus fuerit à culpa miniftrando, vel ut viter grauem infamiam, vel scandalum, &c. quia hæc irregulartas eſt poenalis, & ideo ceſſat D celiſtante culpa.

Addendum vero vltius eſt, hanc irregulartatem non incurritum in ſuspensione, quæ eſt propria censura, ſed etiam in illa, quæ eſt pura poena. Prior pars certa eſt ex iuribus citatis, tum ſupra de excommunicatione, & præcipue ex c. I. cui, de Sent. excom. in 6. vbi conſtituitur generalis regula, de celebrante diuina, cum ſit censura legata. Et hæc eſt ratio vniqa huius partis, quæ videtur reddere dubiam posteriorem partem, quia illa ſuspensio non eſt censura. Nihilominus etiam eſt certa, quia ſuspensio lata ad definitum tempus non eſt propria censura, ſed poena, & tamen in illa incurrit hæc irregulartas, nam de illa expreſſe loquuntur c. 1. de Re iud. & de Sent. excom. in 6. quia tali ſuspensioni tam eſſe facit priuat ſacri miniftrio dum durat, ſicut quilibet alia non ergo incurrit hæc poena tantum in propria censura, ſed etiam in pura poena.

Vnde fit improbabile eſſe quorundam Canonistarum opinionem, qui dixerunt, quando ſuspensio à iure feruntur his verbis, *Qui hoc fecerit, ſuspensus fit ab officio donec ſatſatias*, etiam post commiſſum tale crimen miniftrio in officio non manere irregularem: quia illa ſuspensio (aiunt) non eſt censura, ſed quedam intrinſeca poena, quam ſecū aſſertipſum peccatum, argumento cap. vlt. de Cohabit. Cleric. & mulier. & ſignificant Innocentius in cap. vlt. de Clerico excommunic. miniftr. numero 3. Sed hoc non eſt probabile: quia non potest censura, vel ſuspensio Eccleſiaſtica expreſſioribus verbis ferri,

A Item quia talis lex non explicat ſolum, intrinſecum effectum ipſius peccati, ſed propriam poenam Eccleſiaſticas inducit, ut ex ipſis verbis ſatis conſtat, que inutilia eſſent, ſi nihil aliud operarentur, quam id quod ipſum peccatum per ſe inducit. Maxime quod ſeipſe ipſum peccatum per ſe non poſſet impide ommem actum, quem talis ſuspensio impedit: nam interdum eſt ſuspensio à toto officio Eccleſiaſtico: & tamen peccatum per ſe non impedit ommem actum cuiuscumque ordinis inferioris: neque etiam iurisdictionis, ut alibi ostendimus. Aliquando etiam talis ſuspensio eſt non ſolum ab officio, ſed etiam à beneficio, ut patet ex cap. Quia ſeipſe, de Elect. in 6. & cap. Praefenti, de officio Ordinarii, in 6. at conſtat, ſuſ-

B pensionem à beneficio poenam eſſe, quam ipſum peccatum per ſe non infert, niſi ab Eccleſia imponatur: ergo idem dicendum eſt de ſuspensione ab officio (ub codem tenore, & verbis lata. Eſt ergo talis ſuspensio vera censura: ergo qui illam incurrit, irregulareſ fit, ſi, ante quam illa liberetur, in diuinis miniftriis ex officio. Quod recte docuit Glosa a. 2. de Cenſibus, in 6. verbo, ſuſpenſio. Neque eſt ad rem cap. vlt. de Cohabit. Cleric. & mulier. quia ibi non fertur poena ſub illis verbis, nec ſub aliis & quivalentibus, ſed ſolidum dicitur. Clericum concubinariuſ ratio- nis ſui mali ſtatus eſſe quoad ſe ſuſpensum, vbi verbum, ſuſpensio, late ſumitur pro impediamento, ſeu obligatione, quam talis ſacerdos habet in conſciencia non celebrandi in eo ſtatu: & ideo certum eſt, il- lum non fieri irregularem celebrando, etiam ſi pecet: nos vero loquimur, quando in canone ſunt verba ſufficientia ad ſignificandum, & imponendam censuram. Hic autem occurrebat declarandum, quale debeat eſſe hoc miniftrium, ut ſi ſufficientis cauſa huius irregulartatis. Sed hoc ſufficientem trahendo de ſimili irregulartate, quan- C incurrat excommunicatus in diuinis miniftrando: nam eadem doctrina applicanda eſt ad ſuſpensio- nem.

Præter hanc vero poenam (quod in ſeunda par- te aſſertioſis dicemus) nullam aliam inuenimus in iure impoſitam pro vſu ordinis. Prò vſu vero ſo- parati- lius iurisdictionis, qui non includat actum ordinis, non inuenitur, vel irregulartas, vel alia censura,

aut poena generaliter a iure impoſita: & ideo propter illum actum irregulartatis non incurrit, iuxta generale principium de irregulartate. Nec probandum eſteo opinionem, quam ex alijs refert, & ſequitur Maiolus libro tertio, de Irregularitate, capite 19. extenſion. 2. & 14. Qui dicunt, ſuſpensum ab ordine, vel officio, conſerendo beneficium alii- cui, incurrit irregulartatem: talis enim irregulartas nullo iure oſtenditur, neque à Maiolo citatur, imo nec Glosa magna, quam citat ex cap. Tanta, de Excoſib. Praefat. hoc affirmit: ſolum enim agit de celebrante violando interdictum. Glosa vero magna, quam etiam refert ex capitulo. Cum di- lectione, de Conſuetud. licet ſi dicat, Clericum ſuſpensum non poſſe valide beneficia conſerere, ni h. a- men dicit fieri irregularem ea conſerendo. Neque id recte infertur (quidquid fit de antecedenti, de quo ſupra dictum eſt) quia non omnis violatio ſuſpensionis inducit irregulartatem; ſed illa tan- tum, quæ eſt in vſu ordinum, quia iura de nullo a- lio actu loquuntur. Et iuxta hanc regulam iudi- candum eſt de multis alijs extenſionibus huius po- nae, quas ibi late Maiolus proſequitur. Veritas enim eſt, irregulartatem non incurri pro vſu bene- ficii, aut iurisdictionis, qui non includat actum or- dinis. Et congruentia redi potest, vel quia actus ſolius iurisdictionis non ſunt adeo ſacri, ſicut actus ordinis: & ideo non oportuit tam ſeuere in iure puniri, vel certe quia irregulartas per ſe non impe- dit actum iurisdictionis, ſed Ordinis: & ideo tan- quam poena proportionata imponitur ei, qui, cum

Contraria opinio im- probatur.

Inno- cen-

Sect. III. An suspensus ab officio sit etiam à benef. &c. 433

cum suspensus sit, male viritur ordinibus; non vero ei, qui solum vnu iurisdictionis male vhus est. Quia vero hoc etiam est graue delictum in iniuriam censuræ, & Ecclesiastice potestatis, quamvis in iure non punitur, punitum est à Iudice, si legitime probetur: non enim debent talia delicta in punita manere.

De participantibus cum suspensi ab officio.

*Suspensi non
pertinet alio-
rum communica-
tionis.*

¶ Andem potest facile ex dictis intelligi, quomodo peccent alii, qui cum suspensi ab officio participant in huiusmodi prauo vnu suspensionis sue. Est enim aduentendum, suspensionem per se non priuare communicatione aliorum, sicut excommunicatione priuat. Nam formaliter loquendo, in hoc præcipue differunt haec duæ censuræ, vt supra visum est, & authores docent: neque est vnum ius, in quo haec effectus suspensionis tribuatur: ideoque nec communis confabulatio, aliaque actiones vñialis communicationis hominum, neque etiam humani contractus, neque actiones forenses, tum agendo, tum se defendendo, vel etiam testificando, per suspensionem prohibentur, per se loquendo. Quia haec non prohibentur per censuras, nisi vt sunt communicationes quædam: & ideo licet per excommunicationem prohibeantur, non tamen per suspensionem; nec inuenitur in iure, vt notarunt etiam Innocentius, Abbas, & alii Doctores in cap. Intelleximus, de Iudicis, & in cap. Venerabilis, de Sententia excommunicationis. Solum ergo prohibetur alii illa participatione cum suspensi, quæ est communicatione, vel cooperatio cum illo in delicto, vel malo vnu officij, à quo est suspensus: haec enim per se, & intrinsecè mala est, & prohibita.

¶ At pro tali delicto nulla est in iure imposta pena, vel censura ei, qui sic communicat cum suspensi: vnde neque excommunicatione minor propterea incurrit, sicut in communicatione cum excommunicato. Quin potius etiam quis cum suspensi communicet in crimen, propter quod suspensus est, non propterea incurrit eandem suspensionem, aut etiam censuram; quia nullo iure lata est: in quo etiam differt haec censura ab excommunicatione. Et fortasse ratio, seu fundamentum est, quia suspensi non reficit per se communicationem, sicut excommunicationis censura.

SECTIO III.

*Vnum suspensus ab officio sit etiam suspensus à be-
neficio, vel ab aliquo alio actu facio, vel
prophano.*

Nhac sectione explicandum nobis est, an suspensio haec ab officio alios effectus habeat, præter eos, quos in precedenti declarauimus. Detribus autem dubitari potest: scilicet de beneficio, vel fructibus eorum: de alius spiritualibus bonis, quæ magis in recipiendo, quam in agendo constitunt: & de actionibus mere ciuilibus, seu temporalibus.

Circa primum puctum res certa est, ex vi suspensionis ab officio non priuari quempiam beneficis, que possidebat: nam vt infra ostendimus, etiam per suspensionem à beneficio non priuatur quis titulus, & proprietate beneficiorum. Item nullus est in iure locus, in quo haec effectus suspensioni ab officio trahantur. Quod si quis obiectat cap. *Cum bona, de Aetate, & qualit. Respondebimus* primum, ibi non declarari, an illa suspensio sit ab officio: solum enim refertur, quendam fuisse ab homine suspensum, De-

Fr. Suarez tom. 5:

A hinc ibi solum dicitur, illum, qui post suspensionem, in qua per trienium permiserat, aliud beneficium adeptus est, neque illud, neque alia, quæ prius habuerat, obtinere debuisse: ex quo potius colligitur, per priorem suspensionem non fuisse priuatum beneficis, quæ habebat, sed propter pertinaciam in suspensione, & propter delictum postea commissum, illis fuisse priuandum: quem textum magis in sequenti bus declarabimus.

Tota ergo dubitatio est de fructibus beneficij, an per suspensionem ab officio ipso iure aliquis eiis priuetur. Et ratio dubitandi est, potest, quia beneficium non datur nisi propter officium, cap. vlt. de Recrip. in 6, ergo hoc ipso, quod ab officio quis suspenditur, eorum radice, & fundamento consequenter suspenditur à beneficio, qui accessorium sequitur principali; beneficium autem accessorium est res, ex officij, argumento cap. *Si quis ebient, i. q. 3. D. Thomas*, 100 ar. 4. Et confirmatur: quia excommunicatione priuata: fructibus beneficiorum, vt supra ostensum est, cuius est potissima ratio, quia excommunicatus omni vnu Ecclesiastici officij priuatus est: ergo idem erit de suspensione. Atque ita sentit *Glossa*, *Latores, de Clerico excommunic. ministr. verbo, Ab officio. Quia vbi est (inquit) vnum propter alium, ibi est vnum tantum. Glossa vero in Clementina, Cupientes, de Peñis, verb. *Suspensio*, disputans questionem hanc, dubiam illam relinquere videtur. Alij vero Canonicæ, prædictam sententiam limitando, distinctione vni sunt, de suspensione à iure, *Secunda*, vel ab homine. Et quidam dixerunt, eam suspensione sententiam, nem ab homine, que est ab officio, esse etiam à beneficio; non vero eam, que est à iure, vt referat dicta *Glossa* in Clementinæ, *Cupientes*, & *Glossa in ea, i. de Re iudic. in 6, verbo, Officii: quia ius, quod penam infert, benignius interpretandum est, quam hominis sententia. Alii è contraria dixerunt, suspensione beneficium ab officio, si sit iuri, includere suspensionem à iure.**

¶ beneficiorum, non vero si sit ab homine. Ita referat ex Ioanne Andrea *Glossa* in cap. *Prater, dist. 3, verbo Ab Ecclesiæ*, argumento illius textus. Alij varis distinctionibus videntur, quas referat *Sylvestris*, verbo *Suspensio*, num. 5. Vna est, quia cum aliquis suspenditur vel solum ab officio: tunc non suspenditur à beneficio: quando vero sine additione talis particula fertur suspensio ab officio, comprehendit etiam beneficium. Et ratio esse potest, quia particula exclusiva ab quid operatur: ergo cum additur, aliquid excludit, quod fine illa non excluderetur: quod nihil aliud esse videtur, quam suspensio à beneficio. Alij, quos referat, & sequitur *Couarruia* in *Epitome 4. Decretalium 2. part. cap. 6. in principio, nu. 13. & 14. Et sentit Abbas in cap. *Apostoli, de Except. num. 9*, cum *Glossa* in cap. *Presbyter, 2. qual. 5*, putant vltius esse confiderandam causam, vel grauitatem delicti, propter quod quispiam suspenditur: nam si suspenditur ab officio propter infamiam, vel contumaciam, non suspenditur à beneficio: si propter crimen, vel crimen est leue, & non suspenditur à beneficio: vel est graue, & ab viroque suspenditur. Sic etiam distinguere videtur de suspensione ob contumaciam, vel ob delictum: Abbas in cap. *Pastoralis, §. Verum, num. 16. dicitur*, Appellat, quatenus ait, suspensio ob contumaciam est prouidendum de fructibus beneficij: quia ipso fibi potest prouidere, si velit resipiscere: supponit ergo, quamdiu non resipiscit, non facere fructus suos: alteri vero ait esse prouidendum, ne egeat: quia iam non pendet ex voluntate eius, vt à suspensione absoluatur. Et pro hac sententia citat *Glossam*, quam sic declarat in cap. *Cum Vintoniensis, de Electio*.*

Dicendum censeo, quando suspensione ab officio præcisè fertur, siue à iure, siue ab homine, per se non includere suspensionem à beneficio, & consequenter non priuare sic suspensionem fructibus beneficij,

Oo 2 his;

his exceptis distributionibus, quæ non cōferruntur nisi his, qui per se assistunt, seu ministrant in diuinis officiis. Hæc est (vt opinor) communis, & certa sententia, vt sumitur ex Nataro, cap. 27. numer. 160. Abbate, & alius in Clementina Cupientes, de Poenis, & in cap. Apostoli, de Excep. Et confirmatur optimè ex cap. Inter. d Purgatione canonica. Quod si habet: Licit Ecclesiastica constitutio tales ab officio tantum usque ad purgationem canonicanam docet suspendendos; quia tamen etiam cum à beneficio propter immunitatem criminis suspendisti, nolumus improbare. Ex quibus verbis constat, suspensionem ab officio non includere suspensionem à beneficio, nisi adiungatur. Ratio autem est, quia verba stricte accipienda sunt in his, quæ odium, seu poenam continent. Sed illud additum, ab officio, restringit ad talēm partem suspensionis: ergo non est vltioris extendenda. Confirmatur: nam quando lex vult vtrumque completri, utrumque etiam expresse proponit, vt patet ex cap. Decennimus, distinctione 28. cap. Prater, distinctione 32. cap. pit. Si quis sacerdotem, & cap. Fas, distincte 82. cap. 1. de Secundis nuptiis, & cap. 2. de Fidei iustior, & alius supra relatis. Similiter Iudices solent id exprimere, semperque possunt id facere, si velint: ergo quando exprimunt: ab officio, signum est nihil aliud impone-re voluisse. Neque est verum in illa particula, ab officio, virtute comprehendendi beneficium, quia propter officium datur. Supra enim agentes de excommunicatione ostendimus, hanc non esse sufficientem rationem: quia licet ratio institutionis beneficij sit officium, tamen non semper necessarium est, vt si, qui habet beneficium per se, exerceat aliquod Ecclesiasticum, ac publicum officium ad percipiendum valide, & interdomum licite fructus beneficij: ergo licet quis suspendatur ab vsu officij, non propter ea statim priuatur fructibus beneficij. Eo vel maxime, quod semper tenetur officium Canonicum saltem priuatum recitare, quæ præcipua, vel magna pars est oneris, quod per beneficium imponitur. Solum ergo illa ratio habet locum in illis fructibus, qui ita sunt annexi personali ministerio, vt absque illo non dentur, vt sunt quotidiana distributiones Cathedralium Ecclesiarum, iuxta cap. Læt, de Præbendis, & si que sunt huiusmodi. Atque ita ex ea ratione solum probatur vltima pars sententia proposita.

5
Conseruaria
fententia
impugna-
tur, scunda
& tertia re-
iunctio, &
Quare im-
probatur.
Neque distinctiones aliarum opinionum proba-
bilitatem prae se ferunt. Quid enim ad praesens ne-
gotium refert, quo suspenso lata sit a iure, vel a
homine, si idem verbis ab utroque lata est; & ver-
ba ab utroque proleta eandem significacionem ha-
bent; & veriusque, scilicet & legislatoris, & iudic-
voluntas, & efficacitas verbis accommodanda, co-
mensuranda, ac restringenda est? Nam in utroque
verum habet axioma iuris, quod peccata restringen-
da sunt; nulla ergo est ratio differentia inter supé-
ficiem ab homine, & a iure. Nec quidquam etiam
interest, quod addatur particula exclusiva, vel o-
mittatur: nam in primis nulla affectur iuria, in quibus
hoc discrimen notari possit, vt ex eis vel regulare
vel latenter indicium probabile sumatur, viam for-
mam verborum plus operari, quam aliam. Et in
fententiis ab homine, voluntariis eti; vel vnuas cau-
tior est in loquendo, quam alius: ideoque expressio
us, omnemque dubitationem excludendo, mente
suam declarat. Ut si vnuas in testamento dicat: Leg-
centum Petro; alius vero dicat: Lego tantum centum
vel Lego centum, & non amplius: idem est legatum
quam vnuas addiderit expressam exclusionem
quam non addidit alius: quod effectum non refert
quia vt legatum non sit maius, prouide est maio-
rem quantitatem tacere, quam negare. Et haec ratio
habet locum in praesenti, qui sententia non potest
plus operari, quam verbis exprimatur. Nec satista-
cit quod quidam afferunt, hoc pendere ex inten-

A tione Iudicis, ut si p[ro]le intendat suspensionem ab officio, & beneficio imponere, quamvis in sententia tantum exprimat suspensionem ab officio, dummodo aliud non excludat, utrumque operari. Nam in rigore id falso esse existimo, nisi in antecedentibus, & consequentibus verbis aliqua addantur aequivalencia quibus talis intentio sufficienter exprimatur. Quia intentio non operatur sine verbis, in censuris verendis, ut supra, explicando formam censuræ, declaratum est. In hoc commune est his sententiis cum aliis, vel cum contrariis, sub verbis includendo qualibet sufficientia signa.

Quapropter multo minus ad rem confort, quod
suspensi sit lata propter crimen tantum, vel propter aliam causam, aut propter crimen graue, vel leue: quia suspensi efficiunt iuxta formam, per quam sit: nam in hac est vis effectiva illius: causa vero, vel culpa est veluti materia, seu ratio impulsiva. Sicut in criminali sententia, verbi gratia, non sat est quod delictum sit dignum morte, si iudex lumen exprimat in sententia mutilationem membris: quia licet poena imponenda sit iuxta qualitatem culpæ, tam de facto non imponitur, nisi iuxta voluntatem iudicis, que interdum non est adequata delicto: quod ex verbis sententiae semper iudicandum est. Grauitas ergo delicti consideranda est ad cognoscendum, an sententia fuerit iusta, remissa, vel excedens; non tamen ad cognoscendum, an haec, vel illa pena fuerit imposita: hoc enim verba ipsa significare debent, nisi forte interdum sint aliqua ambigua, ut ex comparatione ad culpam coiectandus sit eorum sensus; quod in praesenti locum non habet, cum verba ipsa satie perspicua sint. Confirmatur: nam si iudex proferat sententiam sub hac forma: *Suspendo te ab officio, & beneficio: licet consideranda grauitate criminis, sententia videatur nimis rigorosa, dummodo intollerabilem non contineat, errorem vtrumque operatur, neque potest rationabiliter ad unum limitari potius, quam ad aliud, donec a superiore rescindatur, vel ex parte tollatur.* At vero si iudex proferat sub hac forma: *Suspendo te ab officio vel beneficio: licet crimen mereatur vtramque suspensionem, ibi non imponitur, quia iudex non declarauit se id velle.* Item licet crimen tali sit, ut iuxta prudens arbitrium, definite mereatur potius suspensionem a beneficio, quam ab officio, aut è contrario: nihilominus ex vi illorum verborum neutra determinante imponitur, quia iudex hoc non declarauit, propter quod aiunt Doctores, sententiam ab homine sub ea forma prolatam nullam esse ob indeterminationem, ut videare licet in Sylvestro supra ex Hostiensi, & aliis, & nos diximus supra, ita verba, vel aequivalentia habeantur in iure, esse in ordine ad sententiam ab homine ferendam, & determinandam: ergo suspensio non quam excedit vim verborum scientia propter delicti grauitatem. Nec denique in hoc admittenda est distinctio inter suspensionem propter contumaciam, vel delictum: neutra enim, si ab officio præcise feratur, suspendit à beneficio, seu fratribus beneficij: nam omnia, quæ adduximus de vtraque, æque procedunt. Neque quod hoc aliquid est in iure definitum de vna potius, quam de alia. Neque Abbas in citato loco de luspenione ab officio loquitur, sed à beneficio, de quo postea dicemus.

*Quomodo suspensio ab officio noui beneficij consecutio
nem impediatur.*

Sed quærendum restat, an hæc suspensio impediatur saltæ collationem, vel obtensionem noui beneficij. Nam videtur ex dictis sequi, censuram hanc non habere talèm effectum: quia illa verba per Ratio dubbi
tandi

per quæ fertur, non efficiunt plus, quam significant: non significant autem hunc effectum; ergo neque illum efficiunt. Nihilominus dicendum censio, per huiusmodi suspensionem impediri quempiam à collatione noui beneficii, propter cap. vlt. de Clerico excommunicato ministr. vbi de excommunicato minori excommunicatione dicitur, nō posse eligi ad Ecclesiastica beneficia. Dices: argumentum à simili in materia penali non est efficax, etiam si altera censura grauior esse videatur: quia censura, quæ simpliciter leuior est, potest habere aliquem effectum, quem non habet censura grauior. Respondetur, argumentum hoc non simili à simili, sed ex generali regula, quæ in eo textu statuitur, eum, qui est priuatus aliquo munere, vel actu, etiam esse priuatum suscepione eorum, quæ ad talem actum, vel munus ordinantur. Quod principium ex illo colligunt Abbas, & alii interpres: & plane in eo continetur. Sed beneficium Ecclesiasticum ordinatur ad aliumius officij, vel munus Ecclesiastici administrationem: ergo qui ab hac suspensus est, con sequenter est interdictus à susceptione noui beneficii. Atque ita responsum est ad rationem dubitandi propositam: nā licet formaliter in suspensione ab officio non fiat mentio prohibitionis beneficii suscipendi, tamen in radice continetur illa prohibitionis in ipsa suspensione ab officio. Quod non est simile de fructibus beneficii iam obtent, tum quia illud non est explicatum in iure, neque ex aliquo eius principio colligitur, sicut hoc: tum etiam quia longe aliud est nō um titulum beneficii obtinere eum, qui est incapax officii: aliud vero est frui fructibus proprii beneficii pro illo tempore, quo illi inferire non potest. hoc enim posterius habet fundamentum in titulo beneficii acquisito; & ideo nihil habet absurdum: illud vero prius ex parte ipsius suspensionis nullam rationem, vel titulum præsupponit, & ex parte Ecclesiæ est contra rationem, & eum in beneficio nouo prouideat, quem ab officio habet suspensionem: hoc enim est quodammodo agere cōtra priorem prohibitionem, vt in dicto capite vltim. Glossa notauit.

Addendum vero est, hanc electionem non esse ipsius iure irritam, sed irritandam: nec suspensionem ab officio esse personam inhabilem, sed prohibitam. D Probatur, quia ex dicto textu non amplius colligitur, etiam respectu excommunicationis minoris, vt supra ostensum est, de qua textus ipse formaliter loquitur: ergo à fortiori idem dicendum est in aliis, ad quos ratio eius extenditur. Atque ita sentit Abbas in cap. *Vel non est compos*, de tempore ordin. ad idem inducens texum illum. Nam ibi Pontifex precipit cuidam suspensi prouideri de beneficio Ecclesiastico, quāli supponens iure dispensatione sua non potuisse fieri. Respondent aliqui, non esse sensum, ut ei conferatur beneficium, sed alimenta de fructibus aliumius beneficij. Sed contra, quia Pontifex non de fructibus: sed de beneficio loquitur, & necesse non est restringere fauorem. Magis videtur obflare, quia illud videatur factum ex dispensatione Papæ: vnde potest argumentum in contrarium retorqueri. Sed primum licet hoc detur, solum probatur id esse prohibitum, non vero personam esse inhabilem. Deinde ibi nullum est verbum dispensationem indicans, sed debitam prouidentiam. Unde ille est casus specialis, quia illa non erat suspensi culpabilis, sed veluti irregularitas temporalis sine culpa contracta: tunc enim in fauorem ordinis suscepit sine culpa, prouideatur quis de beneficio, ne mendicare cogantur.

Fr. Suarez tom. 5.

Quas actiones impedit suspensio ab officio simpliciter latet.

Circa secundum ratio difficultatis sumi potest ex ⁹ Glossa in Clementina Cupientes, de penit. vbi proper proprias functiones Ecclesiasticas, plures actus sacros numerat, quibus solet partialis suspensione priuare, qui consistunt vel in receptione aliqua, vel in actione, non tam officii clericalis, quam Christiani (vt sic dicam) huiusmodi est ingressus Ecclesiæ, à quo interdum aliquis suspenditur, vt colligitur ex cap. *Iscui*, de Sentent. Excommunic. in 6. Item usus Eucharistia, seu eius receptione, à qua etiam aliquando sit suspensio, Cap. vltim. 5. dist. cap. *Si quis autem*, cap. *Placuit*, & cap. vlt. 8. dist. & ca. i. de his, quæ sunt à maior. part. cap. Quāmuis autem hæc sine suspensiones quasi partiales; quia tamen diximus, suspensionem ab officio simpliciter latam esse totalem, videri potest, omnia hæc in se complecti.

Dicendum est tamen, per suspensionem hanc nullum ex his actibus prohiberi, neque aliquod spiritualiter opus, quod aliquius Ecclesiasticus in officio non sit. Hæc sententia communis, quæ satis probatur ex definitione suspensionis supra data, cum aliis, per quæ supra tradidimus, hanc esse censuram propriam Clericorum. Quocirca per suspensionem ab officio non priuatur quis participatione Sacramentorum, tum quia illud non est officium Ecclesiasticum, quo solo priuat hæc suspensio, vt ex forma eius constat: tum etiam quia talis effectus nullo iure cauetur. Atque ita sensit Abbas in cap. *Abbas*, *Antonius*, *de Clerico excom. ministr.* Antonius in tit. de *Censuris*, cap. de Suspensione. Sylvestris verbo, *Suspensio*: num. i. & alii Summis Theologi dist. 18. vbi *Carthusianus* quæst. 4. specialiter aduertit, non priuari aliquem per hanc suspensionem indulgentiis: & idem est de aliis suffragiis, & Ecclesiastica sepultura. Atque eadem ratione non priuatur ingressus Ecclesiæ: vnde enim potest colligi talis effectus? neque excommunicatione maior illum habet, vt supra ostendimus: sed est proprius interdicti, de quo loquitur dictum cap. *Iscui*, de Sentent. excommunic. in eius principio. Necrefert quod in fine vers. Sane, his *de Sent. excom.* verbis vtritur: *Sicut excommunicatione, sic ab officio, vel ab in 6. exp. ingressu Ecclesiæ latet suspensio*: nam potius ex illa definiuntur. *Et cetera*, vel, colligitur, suspensionem ab officio nō impedire ingressum Ecclesiæ: vnde in illis verbis tres censuræ numerantur, excommunicatione, suspensione, & interdictum: quanquam nomen suspensionis latet extundatur ad significandam illam priuationem, quæ per interdictum sit: sicut ē conuerso priuatio, quæ sit per suspensionem, interdictio quadam dicitur. Atque hoc modo videtur *Glossa in dicta Clementina, Cupientes*, amplissime, & quasi aquiuoce vti verbo *suspensionis*, vt de excommunicatione, & interdicto interdum dicitur: plures enim effectus, quos ibi recenset, non pertinent ad suspensionem, vt est specialis censura, sed aliqui ad excommunicationem, aliqui ad interdictum spectant, & nonnulli ad alias penas, quæ in Canonibus imponi solent.

Solum potest circa hoc dubitari de susceptione Sacramenti Ordinis: nam hoc Sacramentum darur ad functiones Ecclesiasticas exercendas: ergo qui ab officio suspensus est, non potest ordines suscipere, iuxta principium sumptum ex cap. vltim. de Clerico excommunicato ministr. Respondeo: ita esse limitandam regulam possumus, vel potius declarandam: nam illa receptio formaliter non prohibetur, quatenus receptio Sacramenti est; sed quatenus est via ad Ecclesiastica functionem peragendam: sicut etiam prohibetur communio clericalis, nō quatenus est receptio Sacramenti, sed quatenus est pars quædam

An suspensio ab officio ordinis suscipere possit?

Resolutio.

dam celebrationis Missæ. Addo, neminem propriæ suspensiō nisi ab ordine iam suscep̄to, vt supra dixi. Et ideo suspensionem nunquam impedit receptionem ordinis, per se primo, sed consequenter, quia scilicet suspensus ab inferiori ordine, consequenter est suspensus ab v̄su superiorum, si illos habet, vel si non habet, ne illos accipiat: & ita etiam suspensus ab officio, sicut prohibetur ab v̄su superiorum ordinum, ita dicendus est impediri, & prohiberi, ne ad illos ascendere possit, ita ut radicaliter, & eo modo, quo potest, à tali v̄su arectetur: quod magis ex dicendis sectione sequenti constabit.

¹² *Suspensiō ab officio an-*
principali-
quo v̄s pro
fano.

Circa tertium punctum nihil difficultatis occurrit, & ideo breuiter dicendum est, hanc suspensionem ab officio simpliciter latam non impedit alia officia, seu v̄sum aliarum functionum, quæ ad alia officia spectant non Ecclesiastica, sed secularia. Ratio est clara ex dictis supra, circa definitionem huius censuræ, vbi etiam ostendimus esse propriam Clericorum, vt tales sunt. Nec refert, quod dicatur suspensionis hæc simpliciter ab officio, quia intelligitur quasi per antonomasiam, vel iuxta subiectam materiam de officio Ecclesiastico, non vero de seculari, aut temporali: & ideo sic suspensus nec priuatur iurisdictione temporali, si illam habeat, neque officio iudicandi in seculari iudicio, si aliunde potestate habeat illud exercendi, etiam si Clericus sit.

SECTIO IIII.

Quos effectus habeat suspensiō ab officio, que non
simpliciter sed ex parte fertur.

Regulae-
generalis.

Onstat ex dictis in superioribus, s̄pē ferri suspensionem ab officio cum aliqua determinatione, quæ denotat non totum officium, sed partem eius quoad v̄sum impediti. De hæc ergo est generalis regula, ab ea tantum parte Ecclesiastici officij suspendere, quæ per verba (quæ per modum, seu determinationem adduntur) significatur, & ab omni superiori functione, quæ illam intrinsecus supponit, non vero ab inferiori: neque à qualibet alia omnino diversa, seu disparata. Hæc regula communis est, quæ declaratur, primo ex illo generali principio, quod effectus legis, vel sententia non excedit voluntatem legislatoris, seu Iudicis, quatenus per verba exprimitur: quia voluntas inter homines non peratur, nisi per verba sufficienter intimetur: sed verba, quibus fertur hæc suspensiō, non significant, nisi definitam partem Ecclesiastica functionis ergo ab illa tantum suspendunt. Item quia si aliud quippiam talis suspensiō operaretur, superflue adderetur illa determinatio: nec posset certa aliqua ratione effectus talis suspensiō definiiri. Addimus vero exceptionem de functionibus per se subordinatis, vt sunt v.g. Diaconatus, & Sacerdotium: cuius ratio fundamentalis est, quia in his, quæ per se subordinata sunt, sublati priori, auferuntur reliqua: quamvis ergo suspensiō determinet partem aliquam officij Ecclesiastici, si tamen illa pars per se, ac necessario supponitur ad aliam, vel cum v̄su eius habet necessariam connexionem, consequenter etiam ab illa suspendit. Neque in hoc exceditur determinatio addita in verbis, seu forma suspensionis: quia licet non expresse, ac formaliter, virtute, & implicite in illis continetur, propter rationem dictam. Quæ locum nō habet in his, quæ omnino disparata sunt, etiam si v̄num, quod prohibetur, sit longe perfectius alio non expresse prohibito: non enim ob eam rem ministerium minus perfectum censebitur virtute, aut implicite prohibitum in perfectiori, si non habeat cum illo aliquam necessariam connexionem, vel dependentiam.

Suspensiō ab ordine quem effectum habeat.

Ex his sequitur primo, suspensiō ab ordine sine limitatione, esse quidem suspensiō ab omni v̄su ordinis: non vero à iurisdictione, vel quaenam functione Ecclesiastica, quæ ob ordine per se non pendeat. Ratio prioris partis est eadem, quæ in dicto. i. tractata est: nam sicut se habet suspensiō ab officio simpliciter ad totum officium, ita se habet suspensiō ab ordine simpliciter ad totum ordinem: est ergo suspensiō totalis, quoad illam determinationem. Vnde si idem est dicere ab ordine, vel ab ordinibus, vel ab omnibus ordinibus, vt à simili sumitur ex Glossa in cap. Eos, de tempore ordinis, in §. verbo Ordinum. Et ratio est, quia sicut in doctrinalibus, ita in his moralibus indefinita locutio, qui ualeat vniuersali, præsertim cum non possit habere alium legitimum sensum, cum de nullo particulari ordine rationabiliter possit intelligi. Addit, virtute ibi includi negationem, quæ distribuit terminum subsequentem. Secus vero est, si dicatur, *A sacerdoti-ordinibus*: quia iuxta communem v̄sum soli maiores ordines sacerdotum nomine veniunt, vt constaret ex Concilio Tridentino, sess. 23. capite 11. de reformat. & ex capite 1. cum aliis, de tempore ordinis, & ex communi modo loquendi Doctorum, & Ecclesiæ.

Ratio vero secundæ partis est, quæ in secunda sectione declarata est: nam sicut suspensiō ab officio præseindit à beneficio: ita intra latitudinem officij secundæ suspensiō ab ordine abstrahit à iurisdictione. Ne pars cordi

que mihi placet, quod Sylvestris verbo, *Suspensiō, secundæ quæ Panormitanum in cap. Cum dilectus, de con-*

secutus est, suspensiō ab ordine per quandam *consecutionem, suspensiō est à iurisdictione spiri-*

*tuale: quia hæc iurisdictione in ordine fundatur, cum Clericorum propria sit. Verumtamen non ita est: supra enim agentes de censuris in communis vidi-
mus, ordinem non esse necessarium fundamentum iurisdictionis: sed esse, & exerceri posse in foro, con-*

tentio ab eo, qui solam primam consuram habeat, quæ ordo Ecclesiasticus non est, neq; in suspensiōne ab ordine comprehenditur, iuxta superius dicta.

De potestate etiam absoluta Ecclesiæ posset aliquando iurisdictione per laicum exerceri: non ergo per se fundatur in ordine, neque v̄sus vñis per se requiri

v̄sum alterius: ergo etiam per modum connexionis, in suspensiōne ab ordine præcise lata non comprehenditur suspensiō à iurisdictione. Et con-

firmatur: nam suspensiō v.g. ab ordine Episcopali, non propter suspensiōnem à iurisdictione Episcopali: quia talis iurisdictione non fundatur præcise in ordine, vt patet: tum quia electus in Episcopum, statim ac confirmatus est, exercere potest ea, quæ sunt iurisdictiones, antequam consecratus sit,

quamvis tunc exercere non possit ea, quæ sunt peculiari sui ordinis, cap. Transiſſam, de Electione:

tum etiam quia Episcopalis iurisdictione interdum confertur Abbatibus, vel alijs, qui consecrationem Episcopalem non habent: sicut autem se haberet iur-

isdictione talis ad talem ordinem, ita simpliciter iur-

isdictione spiritualis ad ordinem: non ergo ita per se fundatur in ordine, vt facta suspensiōne ab ordine, virtute fiat à iurisdictione. Confirmatur secundo:

nam licet Ecclesia statuisset (quod non fecit) vñius posset iurisdictionem spirituali exercere, ni si qui aliquo ordine sacramentali esset insignitus, nihilominus verum non esset, suspensiō ab ordine esse suspensiō à iurisdictione fori contentioſi: quia etiam tunc actus talis iurisdictionis non esset actus ordinis, à quo solo quis suspendit ex vi talis censuræ: imo neque ordo esset fundamentum per se requiri, quæ ex natura rei, seu institutione diuina: sed esset conditio necessaria ex constitutio-

*ne Ecclesiæ: quæ conditio non deesset illi, qui es-
set ab ordine suspensus, quia suspensiō non tollit*

ordinem, sed impedit vsum eius. Si vero Ecclesia statuisset, vt nemo posset iurisdictionem spiritualem exercere, nisi qui haberet ordinem, & vsum ordinis expeditem; tunc recte inferretur, suspensum ab ordine, esse etiam à spirituali iurisdictione suspensum: sed quia de facto Ecclesia hoc non statuit, ideo negamus vnam suspensionem in alia, virtute contineri.

Supererat vero difficultas de iurisdictione in foro penitentiae; nam vsum eius pendent ab ordine: ergo suspensus ab ordine saltus est suspensus ab hac iurisdictione. Respondeo primum, non omnem vsum talis iurisdictionis pendere ab vsum ordinis: nam delegatio eius est illius, vsum & potest fieri sine vsum ordinis, imo & sine proprio ordine. Deinde concedo ordinem quod illum actum absolendi sacramentaliter esse aliquo modo impeditum ratione illius censuræ: tamen est speciale ratione connexionis in ipsomet actu, quæ in aliis non inuenitur. An vero illud impedimentum tantum sit, vt reddat absolutionem irritam, vel tantum illicitam, dicam infra tractando de Irregularitate: nam est eadem difficultas.

Ex his obiter colligo, suspensum ab ordine non esse suspensum à iure eligendi: quia eligere suo modo ad iurisdictionem spectat; quia licet non sit omnino propria iurisdictione, est tamen administratio quadam & functio, quæ non conuenit ratione ordinis, sed beneficij, aut dignitatis, aut alterius cordinationis simili. Vnde etiam Moniales possunt habere ius eligendi, cap. *Indemnitatis*, delectus, in 6. cum tamen ordinis capaces non sint. Atque ita intelligam censio sententiam *Glossæ* in cap. *Prefbyterum*, verbo *Habere*, 28. dist. quia ait, suspensum ab officio non esse suspensum à iure eligendi. intelligo enim ab officio ordinis; & ita textum illum interpretor, & ex materia subiecta, & ex antecedentibus, & consequentibus constat. Nam si esset suspensio ab officio absolute, illa etiam priuaret vsum eligendi, vt probant adducta in priori regula, & est communis sententia cum *Glossa* in cap. *Cum dilectus*, de consue. & in c. *Cum inter*, de *Elect.* & videri potest Decius in c. *Apostolica*, de *excep.* in 6.

Secundo sequitur ex dictis, suspensionem ab aliquo ordine determinato, si in illa specie simpliciter suspenderatur, ab omni actu illius ordinis suspensi, & consequenter ab vsum superioris ordinis, si illum habeat, non vero ab vsum inferioris: si vero non simpliciter, sed cum aliqua determinatione in tali ordine suspenderatur, solum ab actu in determinatione expresso suspendi. Omnes partes huius assertionei cū proportione probatae sunt in superioribus: solum oportet exempli eam declarare, & ad proximam eam applicare. Contingit v. g. aliquam suspensi ab officio Sacerdotij, vt in cap. *Literas*, de tempore ordinis. Talis ergo suspensio cum respectu illius ordinis absoluta sit, ab omni actu proprio Sacerdotis impedit, qualis est celebrare, absoluere, seu confessiones audire, extremam vñctionem conferre, Baptismumque solenniter per se, & quasi ex propria potestate ministrare, solennem aliquam benedictionem aut consecrationem efficere, & similia, quæ in discursu huius, & terrij tomis tractauimus, & disputatione 13. de excom. breuiter eas congesimus. Quod ergo talis suspensio omnia hæc impedit, probatur: quia respectu huius ordinis est totalis, vt patet ex forma eius, & ex dictis sect. 1.

Atque hinc vñterius fieri videtur, hunc esse suspensionem ab Episcopali ordine, seu consecratione, quæ est communis opinio. Ratio reddi solet, quia Episcopatus est nobilior Sacerdotio: & qui priuatur minoribus, etiam maioribus priuari censetur. Sed & hoc principium non est in vñiuersum verum, & prius fundamentum licet sit verum, quatenus Episcopatus includit Sacerdotium: non tamen sequun-

dum id, quod præcise addit, vt nunc suppono: & ita fieri deberet comparatio. Ratio ergo est, quia hi duo ordines sunt ita per se subordinati, vt unus ab alio essentialiter pendeat: neque enim potest, non solum licite, verum etiam neque valide, aliquis consecrari Episcopus, nisi sit Sacerdos, vt suppono: & ideo iuxta generalem regulam in principio positam, quia Sacerdotio suspendit, consequenter à superiori ordine, id est Episcopatu suspendit: quia in per se subordinatus, ablato, eo, quod est quasi principium, & fundamentum alterius, reliquum etiam auferri necesse est. Dieet aliquis, subordinationem hic non inueniri inter actus ipsos, sed inter principia, seu characteres: nam licet Episcopus non exercet actum consecrationis Corporis Christi, potest confirmare, aut alias benedictiones Episcopales efficere, vel primam tonsuram, aut minores ordines dare: ergo ex vi suspensionis à munere Sacerdotali solum suspenditur ab illis actibus Episcopibus, quos iuxta Ecclesiæ ritum extra Missæ sacrificium efficiunt non potest: quia in reliquis, cum per suspensionem non tollatur character, & alias, in his actibus non sit subordinatio: non est cur suspensione ab uno actu continet suspensionem alterius.

Propter hæc aliqui concedunt, suspensionem minoris ordinis solum redundare in maiorem quoad illos actus, in quibus connexionem habent, non vero in aliis; vt verbi gratia, qui suspenditur à Diaconatu, consequenter suspendi à Sacerdotio, quantum ad alterius ministerium, quia Missa non dicitur fine Euangelio: non tamen suspendi ab aliis actibus presbyterij, qui nullum vsum Diaconatus requirunt. Estque hæc sententia probabilis. Tamen quod diximus, securius, & verius videtur: & ideo respondetur, quamvis sit subordinario inter ipsos characteres, tamen illam non esse sine ordine ad actus. Quia character iuxta institutionem non est nisi propter actum: & ideo, quamvis per suspensionem non auferatur character ipse in se, quia hoc non est in potestate Ecclesia: tamen in existimatione & vsum Ecclesia talis personam habet, ac si pro tunc esset inhabilis ad talem actum: ac propterea secundum Ecclesiæ existimationem, & voluntatem, suspensus ab vsum inferioris ordinis, v. g. Sacerdotij est, consequenter suspensus ab vsum superioris ordinis, scilicet Episcopatus. Et confirmatur simul, & ampliatur, nam suspensus ab ordine inferiore consequenter est suspensus, seu prohibitus ne superiore ordinem ordinem possit recipere, si illum non habet: ergo est etiam suspensus ab vsum eius, si illum habet. Etenim hæc generalis regula Doctorum, censuram, quæ impedit susceptionem alii ordinis nondum habiti, à fortiori impedit vsum eius iam habiti, quia, si impedit radicem, & fructus à fortiori impedit, quando non potest radicem euellere. Antecedens autem patet ex dictis sectione, præced, & explicatur in hunc modum, quia character inferioris ordinis est veluti facultas moralis ad sufficiendum ordinem superiorem: vnde receptio superioris ordinis existimari & dici potest veluti vsum quidam characteris inferioris ordinis, qui licet videatur magis passiuus, quam actiuus, tamen inter functiones clericales numerari potest: qui ergo suspensus est ab vsum ordinis inferioris, consequenter est suspensus à receptione ordinis superioris. Estque hæc communis sententia, vt iam referam. Contra quam quidam obiciunt, quia hinc fieri potest, vt poena excedat delictum, fieri enim potest, vt sit dignum suspensione vnius ordinis, & non plurimum. Respondetur hoc pertinere ad prudentiam iudicis, scilicet, vt quando delictum huiusmodi est, non suspendat ab inferiori ordine, sed à superiori, nam suspensio ab inferiori propter concomitâria quæ includit, grauior poena est: quod si etiam suspensio superioris ordinis videatur exce-

der

440 Disp. XXVI. De Suspens. ab officio quos effectus, &c.

der grauitatem delicti, suspensat ab uno actu, & non a toto odine, vel ad tempus breue, & ita semper fieri poterit commensuratio.

At vero est contrarium, qui sic suspensus est a S. Suspensio ab sacerdotali ordine, non propterea est suspensus ab ordine superius, vnius inferiorum ordinum. Ratio est, quia in for- riori, non sive ma talis suspensionis neque expresse, ac formaliter penditur ab litera continentia inferiores ordines, ut supponimus, neque etiam virtute, aut connexione aliqua: quia licet superior ordo perdeat ab inferiori, non tamen est contrario: potest enim quis habere inferiorum ordinem, & vnum eius, quamvis superiore non habeat: ergo potest retinere vnum inferioris ordinis, etiam a superiori prohibitus sit. Et confirmatur, quia alias suspensio talis est vniuersalis ab omnibus ordinibus, quia, si ab aliquo ordine inferiori suspenderet, pari ratione suspenderet ab omnibus, quia non est maior ratio de uno quam de aliis: cum ergo supponat suspendere a superioribus ordinibus, plane sequitur talem suspensionem fieri vniuersalem: consequens autem est nimia ampliatio poenae, quia potius restringi postulat, tum etiam, quia alias superflua esset illa determinatio, quia ponitur in tali suspensione, cum dicitur, Ab ordine Sacerdotali, quia nihil operatur, cum tuncdem effectum habere dicatur, ac si dictum esset, ab omnibus ordinibus: Denique etiam in rebus natura- libus negatione, vel carentia maioris potentie, vel intencioris gradus, seu actionis, non recte infer- tur priuatio minoris, in moralibus etiam, qui priuati- tur majori facultate, non statim priuatur minor- re, nisi sint connexae: idem ergo in praesenti dicendum est. Sic igitur suspensus ab ordine Sacerdotali, Evangelium solenniter cantare, & a fortiori reliqua ministeria inferiora facere poterit licite, & absque villa poena: idemque est cum proportione in ceteris ordinibus, ut Sylvest. verb. Suspensio, n. 5. Nauar. ca. 27. n. 160. & sequentibus notant.

Ultima pars secundae illationis erat de suspensione partiali ab aliquo ordine. Exemplumque est, si Sacerdos suspenderat ab officio celebrandi, seu (quod idem est) ab altari, ut sepe fit: sic enim suspensus, excepito munere sacrificandi, alios actus Sacerdotalis officii licite exercere potest, argument. text. in cap. 3. de cler. percusso, &c. c. 2. ss. dis. Difficultas.

Significat, de corpore viatit. vbi Abbas, & Docto- res notant. Difficultas vero circa hanc partem est, an licet considerata tali forma suspensionis verum ha- beat regula posita, nihilominus propter connexionem actuum contingat, suspensionem, quae expresse fit ab uno actu tantum, alios comprehendere. Di- cunt enim frequenter Iurisperiti, suspensionem ab uno actu inferiori, consequenter suspensionem esse ab actibus superioribus: vnde inferunt, Episcopum sus- pensum a minoribus ordinibus conferendis, esse sus- pensum a maioribus: & suspensionem a maioribus conserendis, suspensionem esse a consecratione Epis- copi: est contrario vero (aiunt) suspensionem a superio- ri actu, non propterea esse suspensionem ab inferiori. Fundamentum eorum est, quia in his facultatibus ex negatione potentie circa inferiorem effectum, recte sequitur negatio potentie ad superiorem, non vero est conuersio: ergo cui auferitur moralis facultas circa superiorem. Item quia in moralibus, cui honor inferior interdictus, maioris quoque interdicti ce- sentur, ut dicitur in l. Religatoriis, §. final. ff. de in- terdict. nam qui indignus est inferiori honore, indi- gnior erit superiore. l. Qui indignus, ff. de Senatorib. ergo idem est in praesenti arg. c. Cum illorum. de sent. excom. in illis verbis: Cum maiora intelligantur illis prohibita, quibus veritas sunt minora. Atque haec fuit opinio Gloss. in c. Eos, de temp. ord. in 6. verb. O. dinu. Abb. in c. Vel non est compos. & Hostiens. in c. Cum di- lectus, de temp. ord. quos. Sylvest. & alij Summis. verb. Suspensio, secuti sunt.

Hæc vero sententia difficultatem patine, tanta

A in regula generali, quam ponit, quam in eius fundamento. Primum paret exemplo de clericis ab altari suspensi, qui non propterea ab aliis functionibus Sacerdotalibus suspensus habetur, & tamen altaris ministerium omnium. Sacerdotalium nobilissimum est: cur ergo, qui illo iudicatur indignus, non etiam iudicatur indignus ceteris? Aliud est ex cap. vlt. de temp. ord. in 8. vbi Episcopus propter quoddam delictum a collatione clericalis tonsuræ suspenditur. Episcopo collatio ordinum superiorum. Responderi potest in illo textu addi particulariam illam exclusuam, dumtaxat: ratione cuius illa suspensio non extenditur ad superi- oria. Sed contra hoc est imprimis quod supra dixi, in his formis perinde esse præscindere, aut tacere, quod expresse excludere, vel negare: & ideo diecubamus idem esse dicere ab officio, vel tantum ab officio: sic ergo si suspensio, tantum a collatione ordinum superiorum, excludit superiorea, ne ab eis fiat suspensio, etiam præcisa suspensio a collatione tonsuræ idem ope- rabitur. Et deinde videtur repugnancia, quod præcisa suspensio a collatione tonsuræ includat suspensionem superiorum, & tamen quod per addi- tionem exclusum excludant superiora: nam ut Dialetici aiunt, dictio exclusiva non excludit con- comitantia: & ideo, si quis suspenderetur sub hac forma, a Diaconatu dumtaxat, intelligerentur excludi inferiores ordines, non tamen superiores, quia per connexionem, & consecutionem continentur in il- la: ergo est conuersio, si dictio exclusiva in praesenti habet vim excludendi superiora, signum est non includi etiam per concomitantiam inferiori. Ter- tium exemplum sumi potest ex concessis, nam qui suspenditur a munere, v. g. confirmandi, non propterea suspenditur a munere consecrandi Corpus Domini; cum tamen hoc ministerium longe excellenti sit.

Præterea, ratio in qua fundatur illa sententia, & in principiis philosophicis, & in moralibus vide- tur valde infirma. Nam in Philosophia verum non est, causam, quæ caret virtute ad minorem effectum, carere etiam virtute ad perfectiore: angelus enim caret virtute sentiendi, non tamen intelligendi; & idem homo caret interdum fir- mitate memorie, & non perspicacia intelligendi, quæ maior est. Similiter in moralibus aliquis interdum priuatur pecuniis, non tamen honore, quod maius bonus est; & qui habet plura beneficia, interdum priuatur inferiori, & non maiori. Sic ergo in praesenti, cum hæc suspensio sit quædam poena, poterit quis priuari aliquo actu minus per- fecto, quia illa est sufficiens poena delicti: & non priuari perfectiori actu. Non est ergo solidum illud principium, indignus est maioribus, qui minoribus iudicatur indignus, tum quia, quando hæc indignitas solum consistit in quadam culpa, fieri potest, ut propter illam fiat aliquis dignus qui priuetur minori bono, non vero majori: tum etiam quia, licet comparando vnum actum ad alium sit minus perfectus, tamen libertas, & facultas exer- cendi vtrumque maiore est, quam circa vnum tan- tum etiam perfectiore. Per suspensionem autem actus minus perfecti minuitur illa potestas efficien- di illud actum: non ergo recte inde infertur suspen- di quoad vtrumque actum; quia non demereat minorem actum ab soluere spectatu, sed solum com- paratione vtriusque simul. Atque ita non recte ap- plicantur iura in contrarium citata pro illo prin- cipio. Indignus minori honore, a fortiori indignus est maiore: illa enim procedunt, quando absolue, & sine vlo- alio respectu aliquis est indignus minori honore et- iam per se, & præcise sumptu: quod in praesenti non est necessarium.

Accedit tandem, quod exempla, seu corollaria, que contraria sententia proponit, nullo iure fundata, sunt,

Sylvest.

Nauar.

10

De suspensi-

o nō alius

actus certi

ordinis. c. 2.

Co. 3. de cler.

percusso,

& c. 2. ss. dis.

Difficultas.

2. sententia.

11

De suspensi-

o nō alius

actus certi

ordinis. c. 2.

Co. 3. de cler.

percusso,

& c. 2. ss. dis.

Difficultas.

Glossa.

Abbas.

Hostiens.

Sylvest.

12

funt, nec per se videtur ratione consentanea. Cur A vt si propter adulterium, verbi gratia suspenda-
enim, si Episcopus suspenditur, ne subdiaconatum,
v.g. conferat, consequenter priuatus censi debet,
ne Diaconi, aut Sacerdotes ordinet? cum hi omnes
actus ab eadem potestate procedant, quæ in se inte-
gra semper manet, & alioquin exercitum, vel colla-
tio vnius nō pendeat per se ab alio, sed posit major
ordo conferri habent iam minorem abque colla-
tione minoris alteri facta. Et aliunde contingere et-
iam posit, vt culpa, propter quam talis suspensio
imponitur, sit digna priuatione minoris actus, & nō
majoris, vt satis declaratum est: id eoque posse et-
iam contingere, vel potius debeat, vt iudex, qui ta-
lem penam imposuit, solum de illo actu priuare in-
tenderit, quem expressit. Nec est eadem ratio de B suspensio ab vnu, vel receptione talium ordinum,
& a collatione eorum: nam ordines diuersi respectu
eiusdem subiecti habent ordinem per se in suo esse,
& consequenter etiam in vnu, quia maior supponit
minorem: & ideo necesse est, vt qui suspenditur ne
minorem suscipiat, à fortiori suspeditatur, ne ad ma-
jora quasi per saltu transeat. Et similiter vnu ordi-
nis supponit esse talis ordinis, & ideo, qui à suscep-
tione aliquo ordine, quem non habet suspenditur,
consequenter suspenditur ab vnu eius, si iam illum
habet. Ac denique suscepit superioris ordinis non
sime aliquo vnu inferioris, & ideo qui ab inferiori
ordine suspenditur, consequenter impeditur à sus-
ceptione vltioris ordinis, si illum non habet, vel
ab vnu eius, si iam illum habet. At vero quod col-
lationem, absolute loquendo, non inuenitur hæc
collatio seu subordinatio inter ordines: nam, licet
respectu eiusdem recipientis nemo possit iuste illi
conferre superiore ordinem, nisi vel prius ei cō-
ferat, vel saltu supponat inferiorem, tamen abso-
lute, & respectu coferentis non oportet, vt si ma-
jorem ordinem confert, det etiam minorem, vt o-
stensum est. Aliunde vero actus collario, omnium
ordinum ab eadem indiuisibili, & quasi eminenti
potestate procedit, quæ dum vnum actum exerceat,
non efficit alium, neque è conuerso: & ideo, licet
impeditur, ne vnu actum illorum exerceat sive
maiorem, sive minorem, non sequitur simul suspe-
di ne exerceat alium. Hinc denique in iure, quando
Episcopus à collatione duorum vel trium ordinum D suspeditur, non vnu tantum fit mentio, sed om-
nium, vt in ca. Literas, de temp. ord. Diaconi, & Pres-
byteri. Si autem expreſſo inferiori intelligeretur et-
iam facta suspensio à collatione superioris, nō o-
porteret illum ex primere.

Propret has rationes censeo, hanc sententiam
communem non posse iure procedere, nisi solum
quando inter iplos actus est subordinatio, ita vt per-
fector sine minori non possit legitime, & secundum
Ecclesiæ ritum exerceri. Quod præter omnia dicta
optime confirmatur ex cap. Ex literis, de Excessib.
Prælat. vbi circa finem sic citatur, *Ipsum indignum al-
taris ministerio reputamus; subditur, Cum igitur Pon-
tificale officium sine altaris ministerio non valeat ad-
impleri, mandamus, quatenus, vt Episcopari cedat, moneatis
eundem, vbi non ex dignitate, aut perfectione, sed ex
connexione Pontifex argumentetur. Et rationes fa-
ctæ in re morali plane contiuncunt: maxime, cum
pene restringendæ potius sint, quam ampliandæ,
infractio vrgens, aut alia iuriis principia aliud face-
re, compellant; quod in præsenti dici nō potest. Ali-
qui vero limitant hanc sententiam, dicentes deter-
minationem huius suspensionis ex proportione ad
delictum esse sumendam, quando in ea punitur in
quo deliquerit: vt verbi gratia, si Episcopus deliquerit in
ministracione Diaconatus, & propterea suspenditur
à collatione ordinis, vel Diaconatus; tunc intelligi
precise ab illo ordine conferendo suspendi: secus
vero esse, si vel nō seruatur illa proportio inter pe-
nam, & culpam, sed sunt quasi disparata omnino,*

Sed hæc distinctio nec satis fundata est quoad sin-
gula membra, nec quoad concordiam eorum inter
se. Probatur quia regula illa posita in priori mem-
bro incertissima est: interdum enim inuenimus in
iure suspendi Episcopum tantum in eo actu, quem
male exerceit, vt in prima tonsura, capit. vltim. de
Temp. ordinat. in sexto, in Diaconatu & Presby-
terio in cap. Literas, de Tempor. ordinat. aliquan-
do vero propter vnum ordinem male collatum,
scilicet Diaconatus suspenditur à collatione omni-
um ordinum in capi. vel non est compos, eodem titul.
quod notauit Glossa in capit. Eos, de Tempor. ordin. Glossa
verb. in 6. Ordinum, addens, *Quod si Papa volueret, eum
tantum illo, quem contulit, priuare expreſſeret: censem
igitur non esse satis, quod delictum fuerit circa v-
num ordinem tantum, vt suspensio censetur esse
ab illo tantum, nisi hoc exprimatur: satis autem ex-
primitur, non solum quando expreſſe additur ex-
clusiva, vt in dicto capite vltimo, sed etiam quando
præcise talis ordo exprimitur, vt in dicto capit. Literas,
qua jura ad hoc ipsum citat eadem Glossa: vnde
videtur idem nobiscum sentire. Si autem verba sen-
tentia generaliora sint, non determinabuntur ex
solo delicto, tum propter ea, quæ latè supra diximus
in simili puncto; tum etiam, quia licet materia de-
dicti fuerit vnu tantum ordo, potest ex circumstan-
tia delictum esse tam graue, vt generaliorem sus-
pensionem mereatur, patet ex dicto capitul. *Vel
non est compos, & à simili ex capit. Qui & diuinis, duo-
decimo, quæſione secunda. Vbi quidam solum
qui sacram communionem quibidam excom-
municatis ministravit, ab officio portinus Ecclesiastico
pellitur: igitur primum illud membrum, & regula in
illo contenta nullo fundata est in iure. Contra secu-
dum autem membrum procedunt omnia, quæ cō-
tra priorem sententiam dicta sunt; nam licet deli-
ctum sit (vt ita dicam) disparatum, si iudex definitius
ponam eius ad suspensionem collationis vnius ordi-
nus, non est cur ad plura extendatur, neque ad plu-
res actus, nisi cum illo fuerint connexi. Hæc ergo
sola regula potest in hac materia tanquam certa de-
signare, vt verbis sententia, vel legis standum sit, fo-
liumque illum actum ordinis prohibeat, qui in de-
terminatione suspensionis exprimitur, vel qui cum
eo fuerit necessario connexus, vt satis explicetur
est. Et hanc regulam significauit Abbas in cap. Cum Abbas.
dilectus, de Consuetudine, nu. 20. & Nauar. in Sum. c. Nauar.
27. num. 160.**

Suspensio à iurisdictione, quem effectum habeat.

T Erio principaliter possumus ex dictis inferre
quem effectum habeat suspensio à iurisdictione,
quando ad illam determinatur. Aut enim sus-
pensio est à iurisdictione simpliciter, aut à determi-
natione actus, seu parte iurisdictionis. Si sic priori mo-
do; tunc suspensio est à tota spirituali iurisdictione,
argumento eorum quæ hæc tenus diximus, quia
dictio illa indefinita ob suam indifferatiam totum
comprehendit, & æquivalent vniuersali. Quia autem
sunt actus huius iurisdictionis, iam in superioribus
dictum est; & videtur potest Glossa in capit. Transmis-
sionis, de Electione. Per hanc autem suspensionem non
prohibentur & actus ordinis, qui iurisdictionem non
requirunt, propter easdem rationes, quibus dixi-
mus suspensionem ab ordine non includere suspen-
sionem à iurisdictione: nam sicut iurisdictione non
supponit necessario ordinem; ita etiam ordo non
semper requirit iurisdictionem ad suos actus effi-
cientes. Atque ita notauit citata Glossa in dict. ca-
p. Transmis. & sumitur ex textu ibi, & ex capi-
tul.

442 Disp. XXVI. De Suspens. ab officio quos effectus, &c.

Nauarr.
Abbas.
Per suspen-
sionem à iu-
risdicti. sif-
peudius
etiam quis
ab actu ordi-
nis ad illam
requirito.

tul. *Aqua*, de Consecratione Ecclesiaz, vel altaris. Notauit Nauarrus in Summa capitul. 27. num. 160. Abbas in cap. *Cum dilectus*, de Confuetud. nume. 20. Solum aduento, hoc simpliciter procedere in actionibus ordinis, qui nullam iurisdictionem requirunt, ut sacram facere, &c. Alij vero sunt actus ordinis, qui requirunt iurisdictionem vel ut valide, vel ut licite hant, & ab his manet quis prohibitus per talam suspensionem per quandam consecrationem, non tamen eodem modo, sed cum proportione. Vbi enim iurisdictione est de substituta actus, ut est in sola absolutione sacramentali, actus erit nullus si fiat cum tali suspensione, quia deest potestas necessaria ad valorem eius. Vbi autem fuerit iurisdictione de iustitia actus (ut sic dicam) erit prohibitus ne licite fiat, factus tamen validus erit. Sic peccabit Parochus suspensus qualibet sacramenta ministrando suis officiis ut ordinariis pastorum, & Episcopis suspensus conferendo ordinis suis subditis, quia non solum potestate ordinis, sed etiam iurisdictionis vtrit. sic ut peccare dando alteri Episcopo licentiam ad ordinandum in suo Episcopatu, vel dando subditu licentiam ut ab alio ordinetur, quia huius sunt actus iurisdictionis, nam multo magis exercet iurisdictionem per se ordinando.

At vero, quando suspensio non fertur simpliciter, sed cum determinatione certi actus, seu partis iurisdictionis, ut à collatione beneficiorum capit. *De suspensi-
one a parte
iurisdictionis*, *Grauis*, de *Præbendis*, cap. *vnico*, *Ne sede vacante*, in *6.* *Clement.* *1. S. Si quis de statu Monachi à confirmatione Episcopi cap. 2. de Translat. Episcop. ca. *Prouide*, de *Elect.* in *6.* & *sepe alias*, ut videri potest *Glossa* in *Clement.* *Cupientes*, de *pœnis*. Tunc applicanda, & seruanda est regula politi, ut solum ab eo actu, huic parte iurisdictionis aliquis suspensus esse intellegatur, qui per verba determinanta suspensionem significatur, nisi fortasse habeat cum alio actu necessariam connexionem, ita ut sine illo fieri non posset, nam tunc ob eam causam, etiā alius actus in tali suspensione comprehendetur. Quod eadem ratione in iurisdictione ac in ordine procedit.*

28 *Velatio sus-
pensionis
qualis culpa
sit.* Ex dictis sequitur sacerdotem sic suspensum partiali suspensione grauitate peccare functionem illam spiritualem exercendam, à qua suspensus est, non vero aliam. Probatur prior pars, quia hæc etiam suspensio includit prohibitionem per legem seu præceptum Ecclesia, cuius materia ex suo genere grauia est, ergo ex genere sua illa transgresio est normale peccatum; & quoad hoc eadem est ratio de suspensione totali & partiali: cuius materia sit sufficienter grauia. Ratio vero alterius partis est, quia reliqui actus non contenti in tali suspensione non sunt prohibiti, ergo non est unde sit malum illos exercere; nam suspensio circa alios actus, cum non sit culpa, sed pœna, non facit indignum vel inhabilem ad alios actus, quantumuis sacros exercendos, qui non sunt in ipsa suspensione comprehensi. An vero illi priores actus, qui contra suspensionem illicite sunt, validi sint, declaratum iam est, partim in proxime dictis, partim ex dictis de excommunicatione majori.

Quæ pœna dictæ culpe respondeat.

19 *De pœna ob-
trangressio-
nem suspen-
sionis à iuris-
dictione.* *De pœna ob-
violationem* D'E pœna vero iure imposta propter hoc peccatum fungendi officio, à quo quis suspensus est, idem proportionaliter, seu respectu dicendum hic est, quod de suspensione totali ab officio diximus. Itaque, si suspensio sit à iurisdictione tantum, vel à quolibet actu iurisdictionis, nulla irregularitas, vel alia specialis pœna est in iure imposta propter eius transgressionem, sed puniri debet arbitrio iudicis, ut in aliis dictum est. Si vero suspensio sit ab ordine fine sit à toto ordine, siue ab uno, vel alio, siue ab

A no alicuius ordinis, irregularitas incurritur ordinem ex officio exercendo contra eam suspensionem respecti. Ratio est, quia iura, quæ de hac irregularitate loquuntur, non tantum agunt de suspensione totali ab officio, vel ab ordine: sed etiam de partiali, nec solum de simpliciter lata, sed etiam de ea, quæ fertur ad certum tempus. Ita sumitur ex cap. *Ca. I. cui de Sententia excommunicati. Vbi ex eo, quod ali-
cui est interdicta celebratio in Ecclesia, interfur fieri irregulariter in ea celebrando: idem ergo est in o-
mnibus similibus. Item quando aliquis est suspensus ab toto officio, ut irregularitate incurrit, sufficit vnuum actum ordinis exercere iuxta cap. 1. de Re iudic. in 6. & cap. 1. de Sententia excommunicationis in 6. vbi *Glossa* & *Doctores* id notant: sufficit ergo violatio talis suspensionis in aliqua parte eius: ergo licet suspensio sit imposta in sola illa parte, si in illa violetur, id sat is est ad talen irregularitatem incurreram. Et ita Doctores agentes de hac irregularitate, nihil distinguunt inter suspensionem totalem, & paralem.*

Præter hanc verò pœnam nullam aliam inuenio propter hoc delictum ipso jure imposta. Solum in cap. 2. 55. distinct. præcipitur, ut quis suspensus ab altari Misas fecerit. Ecclesia communione priuetur, & ab omnium frarum communione nouerit se alienum. Vbi videatur etiam imponi excommunicatione. Sed in primis illa pœna non est vsa recepta in vniuersa Ecclesia, & canonice est Concilij Arelat. prouincialis. Deinde dici potest, illa verba, *communione priuetur*, non esse censura late, sed ferenda, & iuxta illa esse intelligenda sequentia. Quod si dicatur, hæc verba non esse in originali, sed solum hæc, *Ab omnium frarum charitate nouerit se alienum. Respondere potest*, per illa solam exaggerari grauitatem delicti, non nouam censuram imponi. At obstante illa verba, *reuerata* *Ecclesia sua discipline*. Propter quæ *Glossa* dicit, iibi imponi aliam pœnam: quia si celebraverit post excommunicationem, deponetur. Vbi & excommunicationem admittit iuxta lectionem Gratiani, & addit depositionem, qui nomine frarum intelligit Coepiscopos, à quorum gremio excluditur qui deponitur, per quam depositionem aliqui irregularitate intelligunt. Sed hoc totum incertum est & è cōuer-
so certum est, aliam pœnam saltem ipso facto non es-
se in vsu.

DISPUTATIO XXVII.

De effectibus suspensionis à beneficio.

 Vanquam hæc species suspensionis diuersa sit à præcedenti, tamen forma & modus illam fereendi eiusdem rationis est: & id eo applicando cum proportione principia posita in disputatione præcedenti, facilium erit intelligere, quæ ad effectus huius suspensionis pertinent. Dupliciter igitur, hæc suspensio, sicut præcedens, fert potest scilicet vel simpliciter, vel cum determinacione alicuius beneficij, vel partis eius. De vtraque ergo forma sigillatim dicemus, & explicabimus varios modos, quibus de his speciebus suspensionis iura loquuntur, in quorum intelligentia præcipua pars huius doctrinæ posita est.